

Drentse floraprijs 2016 toegekend aan Hester Heinemeijer

In het najaar van 2015 heeft het bestuur van de Werkgroep Florakartering Drenthe besloten de Drentse floraprijs 2016 toe te kennen aan Hester Heinemeijer en haar die op de jaarlijkse WFD-dag, te houden op zaterdag 20 februari 2016 in Zuidlaren uit te reiken.

Hester is, als medeoprichter en jarenlang secretaris, vanaf het begin nauw betrokken bij de werkgroep. Ze wist in die beginperiode als geen ander hoe belangrijk het is vrijwilligers te motiveren, enthousiast te houden en te binden aan zo'n ambitieus project als de Atlas van de Drentse flora. Toen de vaart er na de vliegende start in januari 1982 wat uit dreigde te gaan, kwam het veldwerk, dankzij haar inzet voor de eerste versie van de handleiding en twee veldformulieren – een met Nederlandse en een met wetenschappelijke plantennamen-, toch nog dat jaar op gang met een excursie vanuit wat toen nog het Veldstudiecentrum in Orvelte heette.

Dankzij haar goede connecties met een natuurvriendelijke notaris, wijlen Mr. Ensink in Meppel, werd de armlastige werkgroep in 1984 een heuse stichting en kreeg ze een wettelijke status als rechtspersoon, nodig om in de nog verre toekomst gelden bij elkaar te halen voor het uitgeven van de atlas. Met die van de andere oprichters siert Hesters handtekening de stichtingsacte.

Het zo volledig mogelijk inventariseren van alle kilometerhokken in Drenthe (ruim 2800!) is een enorme opgave en vraagt bovendien om vrijwilligers die 'hun soorten goed kennen'. Velen kregen die gedegen veldkennis tijdens de tientallen excursies, waarin Hester voor de atlas met een groep in een kilometerhok op pad ging. Ze deelde haar grote plantenkennis graag en onvermoeibaar met iedereen, altijd bereid om nóg weer eens het verschil tussen gras x en gras y uit te leggen en vooral te laten zien. Ook leerde ze hoe je het landschap en de vegetatie kon lezen door te letten op bijvoorbeeld kleurverschillen in een grasland: daar is het anders en groeien vast en zeker andere soorten.

In het veld was ze een markante verschijning, vrijwel zonder uitzondering met blote voeten in sandalen en in wijde rok. Zo inventariseerde ze ook grote delen van Zuidwest Drenthe voor de atlas: honderden lange streeplijsten, met zorg ingevuld.

Samen met Eef Arnolds schreef ze voor de atlas het hoofdstuk over de plantensoorten van heiden en venen, de voedselarme wereld met heel veel kwetsbare soorten, waarvoor Drenthe ook landelijk gezien nog steeds heel belangrijk is. De keuze voor juist deze groep van soorten is ongetwijfeld verbonden met háár Doldersummerveld, waarvan ze voor het eerst in 1982 een nauwkeurige vegetatiekaart maakte en de flora inventariseerde. Toen bestond de begroeiing van deze parel in het Nationaal Park Drents-Friese Wold, in eigendom en beheer van het Drentse Landschap, nog bijna voor de helft uit bultige Pijpenstrootje-vegetatie waardoor het moeizaam strompelen is. Die tijdrovende en halsbrekende klus herhaalde ze nog drie keer, voor het laatst in 2012, toen dat haar allemaal niet zo makkelijk meer af ging. Gelukkig was het oppervlak aan Pijpenstrootje door beheersmaatregelen en beweiding inmiddels wel flink afgenomen ten gunste van veel meer gevarieerde heidevegetaties, maar het was er wèl veel natter geworden.

Tegelijkertijd inventariseerde partner Arend van Dijk jaarlijks de broedvogels, net als Hester voor een belangrijk deel als gedreven vrijwilliger. Uit hun in 2015 verschenen artikelen in zowel De Levende Natuur als het Kwartaalblad van Het Drentse Landschap blijkt hoe belangrijk gedegen, langjarige monitoring is om de effecten van inrichting en beheer van natuurgebieden te volgen. De uitkomsten laten niet alleen zien wat die vaak ingrijpende en dure ingrepen opleveren, maar ook of de veranderingen in de gewenste richting gaan.

Haar grote kennis van de Drentse natuur en haar verbondenheid ermee kwam vooral ook tot uiting in haar tomeloze inzet voor het behoud en het beheer van de andere natuurgebieden van de Stichting Het Drentse Landschap, waarvoor ze tot halverwege 2015 als ecologisch medewerker werkzaam was. Ze kent ook die terreinen op haar duimpje, de bijzondere waarden ervan en vooral de voorwaarden die er voor zorgen dat die waarden er (nog) zijn en om ze te behouden. Ze schreef menig beheerplan en had een grote inbreng bij de ontwikkeling van aanvankelijk als luchtkasteel beschouwde natuurontwikkelingsprojecten, zoals die in het Hunzedal en langs De Reest.

Daarnaast stond ze voor Het Drentse Landschap op de barricade bij provinciale (natuur)beleidsplannen en verschillende landinrichtingsprojecten om de waarden van natuur en landschap, met grote kennis van zaken, te verdedigen en in beeld te houden. Ze ging daarbij de confrontatie niet uit de weg, wat haar niet altijd in dank werd afgenomen. Maar daar werd ze niet warm of koud van.

Hoewel ze geen goed woord over had voor de papieren rompslomp van het voormalige Programma Beheer werkte ze zich vele jaren eind december uit de naad om alle formulieren en kaarten tijdig naar de Dienst Regelingen te krijgen om daarmee de zo noodzakelijke beheersubsidies veilig te stellen. Ook haar teleurstelling over de beloofde vereenvoudiging in het nieuwe subsidiestelsel SNL stak ze nooit onder stoelen of banken, zowel in provinciale overleggen als bij landelijke bijeenkomsten: onuitvoerbaar, te kostbaar en niet of in elk geval te weinig afgestemd op de informatiebehoeften van de beheerder.

Met deze kritische houding heeft ze er zeker aan bijgedragen dat, waar mogelijk, de SNL-uitvoering in Drenthe veel meer op de praktijk van de beheerder werd afgestemd.

Door fysieke problemen heeft ze de afgelopen jaren steeds meer van wat ze het liefst deed, in het veld zijn, in moeten leveren. De haar kenmerkende nuchtere en relativerende manier waarmee ze hiermee om gaat wekt bij iedereen die haar kent grote bewondering. Ondanks de grote beperkingen die haar letterlijk weinig bewegingsvrijheid meer gunnen, blijft ze betrokken bij anderen, zoals ze altijd bereid was om te rijden om iemand op te pikken om naar het vertrekpunt van een excursie te gaan.

Voor vrijwel alle vorige medewerkersdagen stond ze daags te voren in Rheebruggen een grote pan soep te koken, die gretig aftrek vond. We gingen ervan uit dat we dit jaar dat resultaat van haar kookkunst (haar appeltaart tijdens bestuursvergaderingen was ook ongeëvenaard) zouden moeten ontberen. Maar ze stond er op om deze traditie ook vandaag in ere te houden, vast ook omdat ze eigenlijk niets van prijzen als deze moet hebben. Dat ze zich vandaag goed genoeg voelt om de prijs toch zelf in ontvangst te komen nemen, in aanwezigheid van haar partner Arend van Dijk, haar kinderen Gijs en Rosemarijn en haar eerste kleinkind, is voor de WFD en allen die haar hebben leren kennen en van haar hebben mogen leren een groot geschenk.

Namens het bestuur van de Werkgroep Florakartering Drenthe,

ben hoentjen